

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 738/05
02.06.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Мићуновића, председника већа, Зорана Савића, Миодрага Вићентијевића, Горана Чавлине и Драгана Јоцића, чланова већа, са саветником Јолан Мадарас, записничарем, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела убиства из члана 47. став 1. КЗ РС у вези члана 9. став 3. ОКЗ, кога брани АБ, адвокат, одлучујући о жалби браниоца оптуженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Зајечару К. број 29/03 од 9.10.2003. године, у седници већа одржаној у смислу члана 375. ЗКП дана 2. јуна 2005. године донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптуженог АА и пресуда Окружног суда у Зајечару К. број 29/03 од 9. октобра 2003. године ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном првостепеном пресудом оглашен је кривим оптужени АА због кривичног дела убиства у прекорачењу граница нужне одбране из члана 47. став 1. КЗ РС у вези члана 9. став 3. ОКЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од две године и шест месеци у коју је урачунато време проведено у притвору од 8. априла 2001. до 9. октобра 2003. године. Оптужени је обавезан на плаћање паушала у износу од 3.000,00 динара, трошкова кривичног поступка у износу од 84.457,79 динара и оштећени су са имовинско-правним захтевом упућени на парницу.

Истом пресудом, одбијен је предлог да се према оптуженом изрекне мера безбедности обавезног психијатријског лечења и чувања у здравственој установи из члана 63. ОКЗ.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио бранилац оптуженог због битне повреде одредаба кривичног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, због повреде кривичног закона и предложено је, да се првостепена пресуда укине и предмет врати на поновно суђење, или пак да се иста преиначи и оптужени ослободи од оптужбе. У жалби је дат предлог, да се бранилац обавести о седници већа другостепеног суда.

Републички јавни тужилац у Београду дописом Ктж. број 879/05 од 10.5.2005. године је предложио да се жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована.

Врховни суд Србије одржао је седницу већа у смислу члана 375. ЗКП у одсутности уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца и браниоца оптуженог, размотрио је списе предмета заједно са првостепеном пресудом и након оцене навода и предлога из жалбе и писменог предлога Републичког јавног тужиоца, нашао:

Жалба је неоснована.

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка ни повреде кривичног закона, на које жалбени суд увек пази по службеној дужности у смислу члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП.

Неоснована је жалба браниоца због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП и истицање, да образложење пресуде не садржи довољне разлоге за умишљајно лишење живота оштећеног.

По налажењу Врховног суда, изрека пресуде је јасна, разумљива, садржи одлучне чињенице за постојање кривичног дела, за које је оптужени оглашен кривим, а образложење пресуде такође не садржи противречности, нити друге недостатке које би је чиниле мањкавом у смислу цитираних законских одредби, а то се односи и на разлоге на дату правну оцену дела.

Чињенично стање пресуде је правилно и потпуно утврђено, да је критичне вечери, оптужени у кући оштећеног са умишљајем лишио живота РР, у прекорачењу граница нужне одбране услед јаке раздражености изазване неочекиваним нападом од стране покојног оштећеног, те када је оштећени држећи нож кренуо према њему исти је истраго из руке оштећеног, гурнуо га, услед чега је оштећени ударио главом у врата, затим пао, оптужени пришао оштећеном и руком притискивао главу покојног оштећеног преко ивице шерпе, онемогућивши дисање, након чега је наступила смрт покојника.

Неосновано се у жалби браниоца оспоравају утврђене чињенице у вези радњи оптуженог, када је притискивао главу и врат оштећеног на шерпу, јер поменуте чињенице нису утврђене само из одбране оптуженог дате у истрази, већ и из материјалних доказа, и датог налаза и мишљења вештака, који је након обдукције есхумираног леша утврдио између осталог и повреде – крвне подливе ткива врата, око и испод корена језика и вештак је такође дао мишљење, да је директан узрок смрти притисак на врат који је утицао на сужење дисајног пута и контузија мозга.

У вези са напред наведеним чињеницама, правилно је првостепени суд оценио и исказ сведока СС, из којег произлази, да је оптужени неколико дана након извршеног кривичног дела, запретио поменутом сведоку, да ће и његову главу да набије у жице, као што је набио главу покојном ПП у лавор.

Одлучне чињенице у вези прекорачења граница нужне одбране, код оптуженог првостепени суд је такође правилно и потпуно утврдио, покојни оштећени је био стар човек, физички много слабији од оптуженог, оптужени је од насртања ножем претрпео само лаку телесну повреду, па за одбијање напада од стране оштећеног, није било неопходно, да оптужени примени ону силу и оне радње, које су правилно утврђене у чињеничном стању пресуде.

Стање јаке раздражености код оптуженог је такође правилно и потпуно утврђено, па се неосновано у жалби браниоца указује, да услед таквог психичког стања оптуженог нису постојали законски елементи кривичног дела убиства из члана 47. став 1. КЗ РС.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио кривични закон, када је радње оптуженог правно квалификовао као кривично дело убиства у прекорачењу граница нужне одбране из члана 47. став 1. КЗ РС у вези члана 9. став 3. ОКЗ. О извршеној правној оцени дела суд је дао разлоге, које у потпуности прихвата и овај суд, па је неоснована изјављена жалба браниоца због повреде кривичног закона, као и предлог за преиначењем пресуде у правцу ослобађања оптуженог од оптужбе.

Испитујући првостепену пресуду у вези одлуке о казни поводом изјављене жалбе у смислу члана 378. ЗКП, Врховни суд налази, да је првостепени суд правилно утврдио све околности које су од значаја за одмеравање казне.

Правилно су утврђене као олакшавајуће околности, да оптужени раније није осуђиван, да је породичан,

отац млдб. детета, и уз примену одредаба члана 9. ОКЗ правилно је изречена казна затвора у трајању од две године и шест месеци.

Поменута утврђена казна је по налажењу Врховног суда нужна и неопходна мера, да се према оптуженом постигне сврха кажњавања предвиђена чланом 5. и чланом 33. ОКЗ, и поменута сврха не била постигнута блажом кривичном санкцијом, па је жалба браниоца и због одлуке о казни неоснована.

Из изнетих разлога, на основу члана 388. ЗКП Врховни суд Србије је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар Председник већа – судија

Јолан Мадарас, с.р. Никола Мићуновић, с.р.

За тачност отправка

ОК